

jala zaradi njegove dolge odsotnosti, je planila po bogatem zakladu. »Kje si dobil to?« je vpila. In mož ji je pripovedoval o svojem srečanju z vrabcem.

Lakomna ženska je pustila svoje delo ter šla na pot. Odpuščanja je hotela prositi nesrečno živalco. Ne iz pravega kesanja, ampak iz lakomnosti. Pričakovala je enakega darila.

Vravec je poslušal njene hinavske besede, toda njegov pogled je

pričal, da ji ne veruje. Ob slovesu ji je pokazal prav tako dve košari. Lakomna ženska je privzdignila košari ter si izbrala težjo. Spotoma ni mogla premagati svoje radovednosti. Odprla je košaro ter od strahu onemela. Ogromna kača se je zagnala proti nji in za njo množica drugih. Sikajoče so se vrgle na hudobno žensko, se je oklenile in jo usmrtille. Mož pa je živel še veliko let v tihi zadovoljnosti in vravec je bil čest gost v njegovi hiši.

★ ★ ★

OTON ŽUPANČIČ

1878 — 1938

MAK

Mak, mak, mak
sredi polja kima,
mak, mak, mak
rdečo kapo ima.

Pravi mu
sončece žareče:
»Daj odkrij
mi sel« On se neče.

»Ali jaz
sem te izvabilo
iz zemljé,
z lučjo te pojilo.«

»Da me ti
odgojilo nisi,
jaz že sam
bil pomagal bi sil«

Veterček
čez polje zaveje,
gizdalín
mak se mu zasmeje:

»Ha, ha, ha!
Malo si me stresel,
kape pa
nisi mi odnesel!«

A jesen
je prišla in zima,
gologlav
mak na polju kima.

»Joj, joj, joj!«
drgeta in vzdíše —
sonca ni,
rezka burja piše...

*Naš največji sodobni pesnik,
mojster slovenske besede.*

*Ob pesnikovi šestdesetletnici
prinašamo nekaj pesmic iz njegovih
znamenitih mladinskih zbirk: „Ciciban“, „Pisanice“,
„Lahkih nog naokrog“ in „Sto
ugank“. Naša domača deca
pozna mnogo teh krasnih pesmi
tudi že iz šolskih čitank, našim
izseljenčkom, ki obiskujejo tuje
šole, bodo pa prava slast in
radostno razodetje.*

★ ★ ★

CICIBAN ZASPI

Ciciban
je zaspan.
Dajte mu blazino —
mehko mahovino;
dajte mu odejo —
jablanovo vejo.
Veter z góre piha,
jablano razniha,
veja se uvije,
Cicibana skrije,
z listjem ga prevleče,
s cvetjem ga omeče.

★

BOŽJI VOLEK

Čurimuri, božji volek,
božji volek moj,
zleti, zleti in pokaži,
kje je domek tvoj!

Z roke dečkove je božji
volek odletel
pa na polja pisani je
cvetki obsedel,

Čurimuri, božji volek,
tam je domek tvoj,
zdaj pa zleti in pokaži,
kje je domek moj!

Poletel je božji volek
k soncu pod nebó —
dolgo je za njim strmelo
dečkovo oko.